

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 5 kwietnia 2017 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 — Określenie państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego — Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez obywatela państwa trzeciego korzystającego ze statusu ochrony uzupełniającej — Możliwość zastosowania procedury wtórnego przejścia

W sprawie C-36/17

mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Minden (sąd administracyjny w Minden, Niemcy) postanowieniem z dnia 19 stycznia 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 25 stycznia 2017 r., w postępowaniu:

Daher Muse Ahmed

przeciwko

Bundesrepublik Deutschland,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: L. Bay Larsen (sprawozdawca), prezes izby, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: A. Calot Escobar,

postanowiwszy, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem, zgodnie z art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 17 ust. 1 oraz art. 20–33 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego

* Język postępowania: niemiecki.

odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy Daherem Musem Ahmedem a Bundesrepublik Deutschland (Republiką Federalną Niemiec), reprezentowaną przez Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (federalny urząd ds. migracji i uchodźców, zwany dalej „urzędem”), dotyczącego wydanej przez ten urząd decyzji, w której odrzucono wniosek D.M. Ahmeda o udzielenie azylu, stwierdzono brak podstaw do zakazania wydalenia go do Włoch, poinformowano go, że może zostać wydalony do tego państwa członkowskiego, jeśli nie opuści Niemiec, oraz orzeczono wobec niego zakaz wjazdu i pobytu na okres 30 miesięcy, licząc od dnia wydalenia.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 604/2013

- 3 Motywy 4 i 5 rozporządzenia nr 604/2013 stanowią:
 - „(4) W konkluzjach z Tampere stwierdzono [...], że [wspólny europejski system azylowy] powinien zostać uzupełniony, w krótkim terminie, o precyzyjną i sprawną metodę ustalania, które państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu.
 - (5) Metoda taka powinna być oparta na kryteriach obiektywnych i sprawiedliwych, zarówno dla państw członkowskich, jak i dla zainteresowanych osób. W szczególności powinna ona umożliwiać szybkie ustalenie odpowiedzialnego państwa członkowskiego, tak by zagwarantować skuteczny dostęp do procedur udzielania ochrony międzynarodowej i nie powinna zagrażać celowi, jakim jest szybkie rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej”.
- 4 Artykuł 1 omawianego rozporządzenia przewiduje:

„Niniejsze rozporządzenie ustanawia kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca [...]”.
- 5 Artykuł 2 lit. b) i c) wspomnianego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Na użytek niniejszego rozporządzenia:

[...]

 - b) »wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej« oznacza wniosek o udzielenie międzynarodowej ochrony zdefiniowany w art. 2 lit. h) dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9)].
 - c) »wnioskodawca« oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w odniesieniu do którego nie została jeszcze podjęta prawomocna decyzja”.

6 Artykuł 18 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Odpowiedzialne państwo członkowskie na podstawie niniejszego rozporządzenia jest zobowiązane do:

[...]

- b) wtórnego przejścia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24, 25 i 29, wnioskodawcy, którego wniosek jest rozpatrywany i który złożył wniosek w innym państwie członkowskim lub który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez dokumentu pobytu;
- c) wtórnego przejścia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24, 25 i 29, obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który wycofał wniosek w trakcie jego rozpatrywania i który złożył wniosek w innym państwie członkowskim lub który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez dokumentu pobytu;
- d) wtórnego przejścia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24, 25 i 29, obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, którego wniosek został odrzucony, i który złożył wniosek w innym państwie członkowskim lub który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez dokumentu pobytu”.

7 Artykuł 20 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 wyjaśnia:

„Postępowanie w sprawie ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego wszczyna się, gdy tylko wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zostanie po raz pierwszy złożony w państwie członkowskim”.

8 Artykuł 23 ust. 1–3 tego rozporządzenia stanowi:

„1. W przypadku gdy państwo członkowskie, w którym osoba, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. b), c) lub d), złożyła nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej uznaje, że odpowiedzialne jest inne państwo członkowskie, zgodnie z art. 20 ust. 5 i art. 18 ust. 1 lit. b), c) lub d), może ono zwrócić się do tego innego państwa członkowskiego o wtórne przejście tej osoby.

2. Wniosek o wtórne przejście składany jest możliwie najszybciej, a w każdym przypadku w terminie dwóch miesięcy od uzyskania trafienia w systemie Eurodac [...].

Jeżeli wniosek o wtórne przejście opiera się dowodach innych niż dane uzyskane z systemu Eurodac, jest on przesyłany do państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek o wtórne przejście, w terminie trzech miesięcy od daty, w której wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony w rozumieniu art. 20 ust. 2.

3. Jeżeli wniosek o wtórne przejście nie został złożony w terminach określonych w ust. 2, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej spoczywa na państwie członkowskim, w którym złożono nowy wniosek”.

9 Artykuł 24 ust. 1, 2 i 4 wspomnianego rozporządzenia przewiduje:

„1. W przypadku gdy państwo członkowskie, na terytorium którego przebywa bez dokumentu pobytu osoba, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. b), c) lub d), i w którym nie złożono nowego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, uzna, że odpowiedzialne jest inne państwo członkowskie zgodnie z art. 20 ust. 5 i art. 18 ust. 1 lit. b), c) lub d), może ono zwrócić się do tego innego państwa członkowskiego o wtórne przejście tej osoby.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 6 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich [(Dz.U. 2008, L 348, s. 98)], w przypadku gdy państwo członkowskie, na terytorium którego dana osoba przebywa bez dokumentu pobytu, zdecyduje się na wyszukiwanie w systemie Eurodac [...], wniosek o wtórne przejęcie osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. b) lub c) niniejszego rozporządzenia lub o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia i której wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej nie został odrzucony w drodze ostatecznej decyzji, składany jest najszybciej jak to jest możliwe, a w każdym przypadku w terminie dwóch miesięcy od uzyskania trafienia w systemie Eurodac [...].

[...]

4. W przypadku gdy osoba, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia, której wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został odrzucony w drodze ostatecznej decyzji w jednym państwie członkowskim, przebywa bez dokumentu pobytu na terytorium innego państwa członkowskiego, to drugie państwo członkowskie może albo zwrócić się do pierwszego państwa członkowskiego z wnioskiem o wtórne przejęcie tej osoby, albo przeprowadzić procedurę powrotu zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE.

[...]”.

10 Artykuł 26 ust. 1 rozporządzenia brzmi następująco:

„W przypadku gdy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, zgadza się na [...] wtórne przejęcie wnioskodawcy lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. c) lub d), wnioskujące państwo członkowskie powiadamia zainteresowaną osobę o decyzji o przekazaniu jej do odpowiedzialnego państwa członkowskiego oraz, w odpowiednich przypadkach, o nierozpatrywaniu jej wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej [...]”.

Dyrektywa 2013/32/UE

11 Artykuł 10 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60) stanowi:

„Rozpatrując wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej, organ rozstrzygający ustala najpierw, czy wnioskodawców można zakwalifikować jako uchodźców, a jeśli nie, czy wnioskodawcy kwalifikują się do objęcia ich ochroną uzupełniającą”.

12 Artykuł 33 tej dyrektywy, zatytułowany „Wnioski niedopuszczalne”, sformułowany jest w sposób następujący:

„1. Oprócz przypadków, w których wniosek nie jest rozpatrywany zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 604/2013, od państw członkowskich nie wymaga się oceny, czy wnioskodawca kwalifikuje się do objęcia go ochroną międzynarodową zgodnie z dyrektywą 2011/95/UE, w przypadku gdy wniosek jest uznany za niedopuszczalny na mocy niniejszego artykułu.

2. Państwa członkowskie mogą uznać wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny wyłącznie jeżeli:

a) inne państwo członkowskie udzieliło już ochrony międzynarodowej;

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 13 W dniu 7 grudnia 2015 r. D.M. Ahmed wystąpił w Niemczech o udzielenie azylu. Następnie, w dniu 30 czerwca 2016 r., złożył do urzędu oficjalny wniosek o udzielenie azylu.
- 14 Ponieważ po weryfikacji w bazie danych Eurodac okazało się, że zainteresowany wystąpił wcześniej, to jest w dniu 17 października 2013 r., o udzielenie ochrony międzynarodowej we Włoszech, w dniu 25 sierpnia 2016 r. urząd zwrócił się do organów włoskich o wtórne przejęcie D.M. Ahmeda na podstawie rozporządzenia nr 604/2013.
- 15 Pismem z dnia 9 września 2016 r. organy włoskie odrzuciły ten wniosek o wtórne przejęcie z tego względu, że D.M. Ahmed korzysta we Włoszech z ochrony uzupełniającej i jego ewentualne przejęcie powinno zatem odbyć się ramach obowiązujących umów o readmisji.
- 16 Decyzją z dnia 25 listopada 2016 r. urząd odrzucił jako niedopuszczalny złożony przez D.M. Ahmeda wniosek o udzielenie azylu, stwierdził brak podstaw do zakazania wydalenia go do Włoch, poinformował go, że może być wydalony do tego państwa członkowskiego, jeśli nie opuści Niemiec, oraz orzekł wobec niego zakaz wjazdu i pobytu na okres 30 miesięcy, licząc od dnia wydalenia.
- 17 Daher Muse Ahmed zaskarżył tę decyzję do sądu odsyłającego.
- 18 Sąd ten wątpi w możliwość stosowania przepisów rozporządzenia nr 604/2013 dotyczących procedury wtórnego przejęcia wobec obywatela państwa trzeciego korzystającego z ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim.
- 19 Jednakże na wypadek gdyby przepisy te miały znaleźć zastosowanie do sytuacji takiej jak rozpatrywana w sprawie w postępowaniu głównym, wspomniany sąd zastanawia się, czy w takiej sytuacji osoba ubiegająca się o azyl może powoływać się na upływ przewidzianych w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013 terminów do złożenia wniosku o wtórne przejęcie. Sąd ten stawia sobie także pytania dotyczące zasad obliczania tych terminów oraz ewentualnego wpływu opóźnienia w złożeniu wniosku o wtórne przejęcie na ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu.
- 20 W tych okolicznościach Verwaltungsgericht Minden (sąd administracyjny w Minden, Niemcy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 20–33 rozporządzenia nr 604/2013 należy stosować wobec osób ubiegających się o azyl, które już korzystają z ochrony uzupełniającej w państwie członkowskim?

W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy osoba ubiegająca się o azyl może powołać się na przejęcie odpowiedzialności przez wnioskujące państwo członkowskie ze względu na upływ terminu do złożenia wniosku o wtórne przejęcie (art. 23 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia nr 604/2013)?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy osoba ubiegająca się o azyl może powołać się na przejęcie odpowiedzialności także wtedy, gdy państwo członkowskie, do którego został skierowany taki wniosek, jest nadal gotowe do jej przyjęcia?

- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie: czy z wyraźnej tudzież domniemanej zgody (art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013) państwa członkowskiego, do którego został skierowany wniosek, można wnioskować, że państwo to jest nadal gotowe do przyjęcia osoby ubiegającej się o azyl?
- 5) Czy termin dwóch miesięcy określony w art. 23 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 604/2013 może się zakończyć po upływie terminu trzech miesięcy określonego w art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 604/2013, jeżeli wnioskujące państwo członkowskie dopuszcza do upływu więcej niż miesiąca po rozpoczęciu biegu ww. terminu trzech miesięcy, zanim wystąpi o weryfikację w bazie danych Eurodac?
- 6) Czy wniosek o udzielenie międzynarodowej ochrony uważa się za złożony w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013 już w chwili wydania po raz pierwszy zaświadczenia o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl, czy też dopiero wtedy, gdy urząd otrzyma wspomniane zaświadczenie lub zasadnicze informacje, jakie ono zawiera, czy też dopiero po zarejestrowaniu formalnego wniosku o udzielenie azylu? W szczególności:
 - a) czy zaświadczenie o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl jest formularzem lub sprawozdaniem w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013?
 - b) czy właściwym organem w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013 jest organ, który jest właściwy dla przyjęcia formularza lub sporządzenia sprawozdania, czy też organ, który jest właściwy dla rozpatrzenia wniosku o azyl?
 - c) czy właściwy organ otrzymał formularz lub sprawozdanie przygotowane przez właściwy organ również wtedy, gdy organ ten został poinformowany o istotnej treści formularza lub sprawozdania, czy też musi mu zostać przekazany oryginał lub kopia sprawozdania?
- 7) Czy opóźnienie między wystąpieniem po raz pierwszy o udzielenie azylu bądź wystawieniem po raz pierwszy zaświadczenia o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl i złożeniem wniosku o wtórne przejęcie może prowadzić do przejęcia odpowiedzialności przez wnioskujące państwo członkowskie na podstawie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 604/2013 poprzez analogię lub zobowiązać wnioskujące państwo członkowskie do skorzystania z prawa do samodzielnego rozpatrzenia wniosku zgodnie z art. 17 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 604/2013?
- 8) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie siódme w odniesieniu do jednej z alternatyw: poczynwszy od upływu jakiego terminu należy przyjąć, że wniosek o wtórne przejęcie został złożony ze zbytnim opóźnieniem?
- 9) Czy złożenie wniosku o wtórne przejęcie, w którym wnioskujące państwo członkowskie podaje jedynie datę wjazdu do tego państwa oraz datę złożenia formalnego wniosku o udzielenie azylu, jednakże nie podaje daty wystąpienia po raz pierwszy o udzielenie azylu lub daty wystawienia po raz pierwszy zaświadczenia o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl, powoduje zachowanie terminu określonego w art. 23 ust. 2 akapity pierwszy i drugi rozporządzenia nr 604/2013, czy też wniosek taki jest »bezskuteczny«?

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 21 Na mocy art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odpowiedź na pytanie prejudycjalne nie pozostawia żadnych uzasadnionych wątpliwości, Trybunał może w każdej chwili, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem.
- 22 Powyższy przepis należy zastosować w niniejszej sprawie.

23 Zważywszy, że sprawa zostanie rozstrzygnięta w drodze niniejszego postanowienia wydanego na podstawie art. 99 regulaminu postępowania, nie zachodzi potrzeba orzekania w przedmiocie wniosku o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym.

W przedmiocie pytania pierwszego

24 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy przepisy i zasady ustanowione w rozporządzeniu nr 604/2013, regulujące w sposób bezpośredni lub pośredni terminy składania wniosku o wtórne przejście, mają zastosowanie w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której obywatel państwa trzeciego złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, po tym jak przyznano mu ochronę uzupełniającą w innym państwie członkowskim.

25 W tym zakresie należy podkreślić, że przepisy te, których celem jest uregulowanie przebiegu przewidzianej w tym rozporządzeniu procedury wtórnego przejścia poprzez zapewnienie, że wniosek o wtórne przejście zostanie złożony w rozsądnym terminie, ze względu na ich charakter znajdują zastosowanie tylko do sytuacji, w których taka procedura może co do zasady zostać skutecznie wszczęta na podstawie wspomnianego rozporządzenia.

26 Zakres stosowania procedury wtórnego przejścia został zdefiniowany w art. 23 i 24 rozporządzenia nr 604/2013. Podczas gdy art. 24 tego rozporządzenia dotyczy przypadków, w których we wnioskującym państwie członkowskim nie został złożony żaden nowy wniosek, art. 23 tego rozporządzenia odnosi się do sytuacji, takich jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, w których taki wniosek został złożony w tym państwie członkowskim.

27 Z art. 23 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia wynika, że w takich sytuacjach procedura wtórnego przejścia może dotyczyć tylko przekazania osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. b), c) lub d) tego rozporządzenia.

28 Te trzy ostatnie przepisy dotyczą, odpowiednio, wnioskodawcy, którego wniosek jest rozpatrywany, obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który wycofał wniosek w trakcie jego rozpatrywania oraz obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, którego wniosek został odrzucony.

29 Ponieważ nie można uznać, że okoliczność, iż obywatel państwa trzeciego korzysta ze statusu ochrony uzupełniającej przyznanego przez państwo członkowskie inne niż to, które dokonuje ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego, oznacza, że złożony przez tego obywatela państwa trzeciego wniosek jest w trakcie rozpatrywania lub został wycofany w innym państwie członkowskim, należy ustalić, czy taka osoba może zostać uznana za obywatela państwa trzeciego, którego wniosek został odrzucony w innym państwie członkowskim.

30 W tym zakresie należy bez wątpliwa stwierdzić, że art. 18 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 604/2013 nie precyzuje, czy „wniosek” odrzucony, o którym mowa w tym przepisie, jest wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy też wnioskiem o udzielenie azylu sensu stricto.

31 Tymczasem gdyby przepis ten należało interpretować w ten sposób, że odsyła on do odrzucenia wniosku o udzielenie azylu, mógłby on ewentualnie zostać zastosowany wobec obywatela państwa trzeciego korzystającego ze statusu ochrony uzupełniającej, w zakresie, w jakim na mocy art. 10 ust. 2 dyrektywy 2013/32 status ten można przyznać dopiero po ustaleniu, że wnioskodawca nie spełnia warunków udzielania statusu uchodźcy.

32 Jednakże taka wykładnia art. 18 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 604/2013 nie może zostać przyjęta.

- 33 Wspomniana wykładnia oznaczałyby bowiem przyznanie, że prawodawca Unii użył w tym przepisie terminu „wniosek” w kilku różnych znaczeniach, ponieważ znajdujące się w tym przepisie odesłanie do faktu, że dana osoba „złożył[a] wniosek w innym państwie członkowskim”, odnosi się w sposób konieczny – w świetle w szczególności art. 1 oraz art. 20 ust. 1 tego rozporządzenia – do złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.
- 34 Poza tym, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi (wyrok z dnia 19 grudnia 2013 r., Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, pkt 34).
- 35 W tym zakresie należy stwierdzić, że art. 2 lit. c) rozporządzenia nr 604/2013 definiuje termin „wnioskodawca” w ten sposób, że oznacza on obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który „złożył wniosek o udzielenie, ochrony międzynarodowej, w odniesieniu do którego nie została jeszcze podjęta prawomocna decyzja”.
- 36 Podobnie, o ile rozporządzenie to nie zawiera bezpośrednio definicji terminu „wniosek”, o tyle jego art. 2 lit. b) definiuje pojęcie „wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej”. Przepisy wspomnianego rozporządzenia używają skądinąd ogólnie terminów „wniosek” i „wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej” w sposób niedający się rozdzielić, przy czym nie odwołują się w żadnym miejscu – w przeciwieństwie do rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. 2003, L 50, s. 1) – do „wniosku o udzielenie azylu”.
- 37 Poza tym w celu określenia reżimu, jaki ma zastosowanie do osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 604/2013, w przypadku gdy nie złożyła ona nowego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, art. 24 ust. 2 i 4 tego rozporządzenia odnosi się wyraźnie do ostatecznego charakteru – bądź jego braku – decyzji odrzucającej złożony przez tę osobę „wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej”.
- 38 Ponadto art. 33 dyrektywy 2013/32 wyraźnie odróżnia przypadki, w których wniosek nie jest rozpatrywany zgodnie z rozporządzeniem nr 604/2013, od przypadków, w których taki wniosek może być uznany za niedopuszczalny, ponieważ „inne państwo członkowskie udzieliło już ochrony międzynarodowej”.
- 39 Prawodawca unijny uznał więc, że odrzucenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez obywatela państwa trzeciego, takiego jak ten, o którym mowa w postępowaniu głównym, należy dokonać raczej na podstawie decyzji o niedopuszczalności na mocy art. 33 tej dyrektywy niż za pomocą decyzji o przekazaniu lub o nierozpatrywaniu na mocy art. 26 tego rozporządzenia, co prowadzi do szeregu konsekwencji, w szczególności co się tyczy środków odwoławczych od decyzji o odrzuceniu wniosku.
- 40 Takie rozwiązanie nie utrudnia realizacji wskazanych w motywie 5 wspomnianego rozporządzenia celów, polegających, po pierwsze, na zagwarantowaniu skutecznego dostępu do procedur udzielania ochrony międzynarodowej, a po drugie, na niezagrażaniu szybkiemu rozpatrywaniu wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, ponieważ obywatel państwa trzeciego, taki jak ten, o którym mowa w postępowaniu głównym, korzysta już z ochrony międzynarodowej.
- 41 W konsekwencji z art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 w związku z jego art. 18 ust. 1 lit. d) wynika, że państwo członkowskie nie może skutecznie zwrócić się do innego państwa członkowskiego o wtórne przejście – w ramach procedur określonych w tym rozporządzeniu – obywatela państwa

trzeciego takiego jak ten, o którym mowa w postępowaniu głównym, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w tym pierwszym państwie członkowskim, po tym jak przyznano mu ochronę uzupełniającą w tym drugim państwie członkowskim.

- 42 W konsekwencji na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że przepisy i zasady ustanowione w rozporządzeniu nr 604/2013, regulujące w sposób bezpośredni lub pośredni terminy składania wniosku o wtórne przejście, nie mają zastosowania w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której obywatel państwa trzeciego złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, po tym jak przyznano mu ochronę uzupełniającą w innym państwie członkowskim.

W przedmiocie pytań od drugiego do dziewiątego

- 43 Mając na względzie odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze, nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytania od drugiego do dziewiątego.

W przedmiocie kosztów

- 44 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Przepisy i zasady ustanowione w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, regulujące w sposób bezpośredni lub pośredni terminy składania wniosku o wtórne przejście, nie mają zastosowania w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której obywatel państwa trzeciego złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, po tym jak przyznano mu ochronę uzupełniającą w innym państwie członkowskim.

Podpisy